

Rimantas Vanagas

DU EPIZODAI

Kryželis

Buvo gal kokie 1994–1995 metai. Susitikome, regis, Kultūros tarybos posėdyje. Monsinjoras sėdėjo greta, ir man staiga šovė mintis

– Pažįstu vieną moterį, ji labai tulžinga. Pati tai supranta, kamuojasi, bet nieko negali padaryti – lyg koks demonas ar Šėtonas būtų apsėdęs. Sakau, gal jai padėtų ant kaklo nešiojamas kryželis Dovanočiaus, tik niekur negaliu tinkamesnio gauti – gal jūs patartumėt, kur pardavinėjamos meniškos devocionalijos

Monsinjoras mano tiradą išklausė labai rimtai – ir iškart nušvito

– Aš pats turiu! Ateikit, duosiu!

Ir štai aš klebonijoje. Monsinjoras Albertas ant stalo paguldo gana nemenką medinę dėželę, atidaro. O! Joje saujomis semk visokius medalikėlius. Ieškome kryželio, tiksliau – ieško pats Monsinjoras, nes aš nedirštu raustis jo lobyne. Pagaliau ištraukia vieną ir ištiesia

– Štai šitą turėjau omeny!

Kryželis buvo stambus, su svariu nukryžiuotuoju. Aš suglumau neįsivaizdavau dailios aikštingos moters su tokiu „popo kryžium“ ant krūtinės. Pamatęs mano reakciją, Monsinjoras pasiskubino nuraminti

– Imkit imkit, jokių pinigų man nereikia, tegul tik padeda!

Tą kryželį iki šiol tebeturiu namuose.

Laikrodis

Monsinjoras žinojo, kad sovietmečiu dirbau Vilniuje, „Moksleivio“ redakcijoje, o visa tuometinė spauda juk buvo ateistinė. Tačiau tai nekludė jam kiekvienąkart susitikus draugiškai šnektelti, pasidalinti naujienomis, parapijos rūpesčiais.

Šįkart susitikau jį netoli A.Baranausko paminklo. Jis buvo aiškiai susinervinęs. Paklaustas, kas atsitiko, karštai ir pasipiktinęs, kone springdamas išrėžė

– Anykščiuos! Kas galėjo pagalvoti Vidury miesto ir vidury dienos!

Netrukus išgirdau, kad A.Baranausko aikštėje jį susistabdę pora nepažįstamų jaunuolių ir pasiteiravę, kiek laiko. Monsinjoras paslaugiai parodęs jiems laikrodį, tada vienas captelėjęs

jį ir nutraukęs su visa apyranke. Jis puikiai suprato, kad jei taip išūliai apiplėšė jį, kuniga, tai kaip gali jaustis saugūs kiti anykštėnai O skaudžiausia – kad tokie dalykai dedas laisvoj Lietuvoj, kurios taip visi troškome...

Rimantas Vanagas